

Luokkataistelusta Venäjällä

Kirj. T-n.

SITÄ valtavasta vaikutuksesta huolimatta, jonka Venäjän vallankumous aiheutti koko maailman historiaan, ovat taantumuksellisten voimien edustajat kaikissa maissa pitäneet tätä tapahtumaa valtaanpyrkijäin yksilöllisenä seikkana ja sellaisena vastustaneet tietysti todellisten tietojen leviämistä. Tässä vastustamisessa, samoin kuin tietojen vääristelyssäkin on menty siksi pitkälle, että viime vuosina alkoi jo vallita käsitys, että kaikki tiedot Venäjältä, jotka eivät ole virallisten hallituselimien allekirjoittamia, ovat pötyä. Tässä käsityksessä ei ollut mitään ihmettelmistä. Näiden taantumuksellisten törkeät valheet ja toiselta puolen sokeuteen asti Venäjän vallankumouksesta innostuneiden idealistien vastavalheet tekivät tilanteen sangen kieroksi, mikäli tietojen luotettavuus oli kyseessä. Kummaltakin puolelta mentiin äärimmäisyyksiin. Yhdet todistelivat, miten m. m. Lenin aiheutti koko kumouksen ja ilman häntä ei Venäjällä olisi tsaarihallitus kukistunut eikä neuvostovalta tullut sijaan. Toiset väittivät samalta idealistiselta pohjalta, että Lenin ja muut juuri olivat niitä vallankaappajia ja yhteiskunnallisen häiriön aiheuttajia, jopa väitettiin, että Lenin aiheutti kuuluisat nälänhädätkin, joissa satoja kuoli eri osissa Venäjää.

HISTORIALLISENA tapahtumana Venäjän vallankumousta yrittivät ymmärtää ainoastaan luokkatietoiset työläiset. Nytemmin asioiden kehittyessä aletaan Venäjän tilanteesta ja sen työväenluokastakin saada käsitystä, jota ei niinkään paljon sekoita kiihkoisa jumalointi eikä pirunkuvien maalaamisesta johtuvat ennakkoluulot. Samalla kertaa kun Venäjän taloudellinen kehitys ja vallitsevat kansainväliset suhteet vähitellen edellyttävät kansainvälisen pääoman hyötymistä Venäjältä ja venäläisen työläisen työn tuloksista, alkavat mustimmatkin taantumuksen edustajat jutella vähän niinkuin puolella suulla, kuten tavaataan sanoa. Lisääntyvä työttömyys ja lakkotaiselut, joita eivät neuvostovirkailijatkaan kiellä, jäädyttävät toiselta puolen niitä, jotka joitakin aikoja sitten olivat valmiit asettamaan työoverinsa Koltshakin joukkoon, jos tämä uskalsi näistä seikoista jotain mainita. Kolmas tekijä on se virallinen tiedotus työ- y. m. suhteista, jota silloin tällöin saadaan Neuvostoliitosta, joskin sellaisessa asussa kuin hallitusvirastojen tiedot yleensä ovat.

Työläiset ja Työpalkat

Venäjän ammattiunionien keskusneuvoston ulkomaan-asioiden komitean v. 1927 kustantamassa kirjassaan "Työläisten Olosuhteista Neuvostoliitossa,"

mainitaan palkkatyöläisten lukumäärän 1927 olleen Venäjällä 11,160,000, joka on noin viisi miljoonaa enemmän kuin mitä palkkatyöläisiä oli 1922—1923:n jamassa otetun tilaston mukaan.

Ammattitaitoisten ja sekatyöläisten palkoissa on Venäjällä suurempi ero kuin missään Euroopan maassa, lausutaan kirjassa. Tämän selitetään johtuvan siitä, että ammattitaitoisista suoranaisesti vielä riippuu tehtaiden tuottavuus, sillä tekniikka on perin alhainen. Kun ammattitaitoisen keskimääräinen palkka kirjan mukaan v. 1926 oli konerakennusosalalla 107 ruplaa kuukaudessa, sai sekatyöläinen samalla työmaalla vain 50 ruplaa kuussa; rautatievaunujen valmistuksessa oli ammattilaisen palkka 97 ruplaa ja sekatyöläisen 42 ruplaa; kirjapainoalalla vastaavat palkkamäärät olivat 130 ja 50 ruplaa. Näillä kolmella alalla on siis ammattilaisen palkka enemmän kuin kaksi kertaa niin suuri kuin tavallisella "mokkerille" maksetaan.

Virastotyöläisten palkoista lausuu kirja: "Tehtaissa olevat virastotyöläiset, jotka ovat enemmistöä kirjureita, saivat syyskuulla, 1926, keskimäärin 108 ruplaa, eli 84 prosenttia enemmän kuin työläisten (ammattilaisten ja sekatyöläisten) keskimääräinen palkka oli. Tämä suuri ero johtuu siitä, että ekspertit ovat myös luetut näiden viras-

totyöläisten joukkoon ja toiseksi siitä, että virastotyöläisten joukossa ei ole naisia eikä lapsia niin paljon kuin teollisuustyöläisten joukossa, jossa he vähemmän työkykyisinä saavat pienempää palkkaa ja siis alentavat palkkojen keskiarvoa huomattavasti. Mutta palkkojen eroavaisuus virastotyöläistenkin keskuudessa on huomattava. Maaliskuulla, 1926 tehdyn tutkimuksen mukaan saivat etumiehet (foremen) kutomoteollisuudessa, koneiteollisuudessa, rautatietuotannossa, metalli ja kirjapainoaloilla 10—40 pros. enemmän kuin korkeimmat ammattilaiset, jotka saivat 2.6 kertaa niin paljon kuin sekätyöläiset. Johtajat ja specialistit, v. 1926, saivat keskimäärin 309 ruplaa kuussa. Ammattilaisille maksetaan myös boonusta. Kaikki ne virastotyöläiset, jotka työskentelevät äänestyskellä valittuina, kuuluvat n. k. edesvastuullisten palkkajärjestelmään, jonka mukaan heille maksetaan 10—50 prosenttia enemmän kuin on paikkakuntansa ammattilaisten keskimääräinen palkka.”

Naisia lasketaan Venäjän ”suurissa” teollisuuksissa olleen palkkatyössä 679,400 vuonna 1926. Heidän palkoistaan lausutaan: ”Työväen suojelemiseksi oleva laki säättää kylläkin samanlaisen palkan samanlaisesta työstä molemmille sukupuolille, mutta luonnollisesti ovat naisen ansiot vähäisemmät, koska heillä on vähemmän kykyjä,” ja esitetään taulukko, jossa naisten palkka on keskimäärin vain 63.4 prosenttia siitä mitä miehet saavat. Kaivosteollisuudessa saavat naiset vain 40.6 prosenttia siitä mitä miehille maksetaan.

Työpäivä ja Työttömyys

Korkealle kehitetty työkiikko ja pitkä työpäivä ovat tekijöitä, joita tavallisesti mainitaan työttömyyteen syitä esitettäessä. Venäjällä väitetään virallisen ”sanan” taholta, että nämä kapitalistisissa maissa olevat työttömyyden syyt eivät ole tekijöinä Venäjällä, ja että siellä työttömyys johtuu muista syistä. Maaseudulta sanotaan virtaavan paljon väkeä kaupunkiin ja teollisuuslaitoksien ja yleensä työkoneiston puutteen kerrotaan olevan syytä työttömyyteen. Maaseuduilta virtaa kaupunkiin paljon työvoimaa muissakin maissa, esim. Yhdysvalloissa laskettiin 1926 siirtyneen noin 1,135,000 henkilöä farneilta kaupunkiin. Täten siis se väite, että työttömyyteen olisi Venäjällä tämä siirtyminen syynä, eikä muissa maissa, ei pidä paikkaansa. Työkoneiston puute ei voisi olla liioin mikään syy työttömyyteen, jos työläiset itse voisivat tämän seikan määrätä. Jos ei kahdella miehellä ole kuin yksi lapio, voisihan siinä menetellä siten, että toinen kaivaisi sillä neljä tuntia ja toinen toiset nel-

jä. Mutta mainitun virallisen kirjasekin mukaan on syy työttömyyteen Venäjälläkin muissa seikoissa.

”Neuvostoliiton työläissa määritellään työpäivä kahdeksan tuntiseksi, eli tarkemmin sanoen korkeintaan 46 tuntia työtä viikossa ja lyhempi työpäivä niissä teollisuuksissa, jotka ovat terveydelle vaarallisempia,” lausutaan mainitussa kirjassa. Ja edelleen: ”Kuuden tunnin työpäivä uletuu kaikkiin alaikäisiin 16 ja 18 ikävuosien välillä. Sen nuorempia lapsia ei säännön mukaan pidetä palkkatyössä, mutta poikkeustapauksissa 14 ja 16 ikävuosien välillä oleviakin voidaan asettaa työhön Työkomissariatien erikoisluvalla, mutta heidän sallitaan työskennellä vain 4 tuntia päivässä. Kaikki teollisuudesta ulkona olevat virastotyöläiset hallituksen laitoksissa, virastoissa, pankeissa, j. n. e. tekevät kuuden tunnin työpäiviä.”

Tehdastyöväestön työpäivän ilmoitetaan olevan keskimäärin seitsemän ja puoli tuntia, mutta koska väitetään, että useilla aloilla on heillä kuuden tunnin päivä, jopa esim. liikeyhteollisuudessa sukeltajilla on kolmen tunnin päivä, niin keskimäärän, ollakseen seitsemän ja puoli tuntia, täytyy muodostua vain siitä, että joillakin aloilla tehdään huomattavasti pitempääkin päivää kuin kahdeksan tuntia, jonka pitäisi olla lakina. Neuvostoliiton keskustoimeenpaneva komitea tilannetta käsiteltyään antoi julistuksen, jossa seitsemän tunnin työpäivää veloitetaan asettamaan vähitellen käytäntöön, että se ”saavutettaisi muutaman tulevan vuoden kuluttua ilman palkkojen laskemista,” kuten julistuksessa lausutaan. Seitsemän tunnin päivä ei siis ole Venäjällä vielä tämänpäivän kysymys, kuten jotkut suomalaiset kommunistit Amerikassa tuon julistuksen ovat käsittäneet.

”Menestymisemme riippuu teollisuuksiemme tuottavaisuudesta,” kuuluu hallitusvirkaikiljain ulkomaisille haastattelijoille antama lause. Tuottavaisuutta ei siis pitäisi häiritä. Samaa mieltä ovat kaikkien maiden hallitukset ja tässä yhtyvät lippujensa väriin katsomatta. Mikä on seuraus?

”Keskimääräinen työttömien luku,” kirjoitetaan keskusneuvoston kirjassa, ”joka oli registeröitynä työvälitysvirastojen listoille, oli seuraava: 1924—25 noin 976,400 työtöntä; 1925—26 noin 1,015,600 työtöntä ja lokak. 1 p. 1927 noin 1,150,100 työtöntä työläistä. Tilastoista lausutaan: ”Nämä numerot ovat puutteelliset, sillä työnvälitysvirastoja ei ole kaikissa kaupungeissa ja siitä johtuen kaikkia työttömiä ei ole voitu registeröidä. Ammattiunionien tilastojen mukaan on työttömien lu-

ku jonkunverran suurempi.” — Viralliset tilastot työttömistä ovat kaikissa maissa vain osaksi totta. Mutta vaikka ottaisimme tuon virallisenkin määrän, kun muistamme, että Venäjällä lasketaan teollisuustyöväestöä olevan noin 11,000,000, on heistä vähintään joka kymmenes työttömänä, eli kymmenen prosenttia. Sivumennen mainittakoon, että Yhdysvalloissa virallisten tietojen mukaan on nykyään työttömänä noin neljä miljoonaa ja joiden-

Militarismi lisää kurjuutta

kin arvioiden mukaan noin kuusi miljoonaa, joka jäisi vielä paljon alle kymmenestä prosentista, ottaen huomioon tämän maan palkkatyöläisten lukumäärän, jonka lasketaan nousevan 40:een miljoonaa. Työttömyys kuitenkin on ankara Yhdysvalloissa. Vielä vähemmän se lienee leikkiä Venäjällä näistä virallisista tilastoista päättäen. Työttömille kerrotaan jaetun avustusta yli 48 miljoonaa ruplaa 1925—26, mutta miljoonaiselle työttömien joukko ei tuossa ole kuin keskimäärin 48 ruplaa miestä kohden, joka ei ole varsin venäläisten sekatyöläisten yhden kuukauden palkka.

Ammattiunionit ja Lakkotaistelut

Ammattiunionien jäsenmäärän ilmoittaa mainittu kirjanen olleen 9,625,000 tammikuun 1 p. 1927. Siinä jo on joukkoa järjestössä, jonka pitäisi voida näyttää mihin se pystyy, varsinkin kun

unioihin ei pitäisi otettaman muita kuin palkkatyöläisiä, siihen tietysti kuuluen virastolaiset y. m. nappulat. Mutta seuraava lainaus kirjastamme ehkä selittää jotain:

“Seurauksena perinpohjaisista muutoksista yhteiskunnallistutetuissa talouksissa, jotka muutokset johtuivat “sotakommunismista” “uuteen talouspolitiikkaan” kulkemisesta, on ammattiunionien ollut pakko jyrkästi muuttaa menettelytapojansa ja politiikkaansa. Yksityiskapitalismin esiintyminen uudisti luokkataistelun — ja on totta, työläisille paljon suosiollisempien suhteiden alaisena, ottaen huomioon, että hallitus ja lainlaadinnalliset aparaatit ovat työläisten puolella — ammattiunionien pääasiallisemmaksi toiminnan kohteeksi siinä osassa taloutta, jossa tämä yksityiskapitalismi esiintyy. Ja vieläpä hallituksenkin työmaille uudet taloudelliset suhteet saattoivat ammattiunionien vanhat menetelmät — suhteensa työmaiden hallintoihin — epäkäytännölliseksi. Kommersiaalisen periaatteen edistyminen, jolla perusteella hallitus on kehoittanut työmaidensa hallintoja työskentelemään, ehkäisi työmaan hallinnossa yhteistyöskentelyn mahdollisuuden, joka oli käytännössä sotakommunismien aikana, ehkäisten samoin unionien sekaantumasta työmaan liikkeenhoitoon ja määräykseen. Hallinnon ja ammattiunionien tehtävät ovat selvästi erotetut. Kumpikin seuraavat yhtä tarkoitusta, mutta hallinto on pääasiassa edesvastuussa työmaan tuottavaisuudesta, kun taas unio, samalla kun se vielä säilyttää vaikutuksensa koko tuotannon menoon, huolehtii etupäässä vain työläisten jokapäiväisistä asioista. Hylkäämättä yleistä luokkatehtäväänsä — proletariaatin diktatuurin yhtenäistytymistä, alistamalla ahtaita ryhmä- ja ammatti-intressejä — auttavat unionit työn tuottavemmaksi tarkoitetuissa toimissa, täten joutuen uusien olosuhteiden johtamina vasta-asemaan hallituksen omistamien työmaiden hallintojen kanssa, joskin vähäisessä määrin. Asiat eivät tietystikään olleet näin sotakommunismien aikana. Tämä monimutkaisuus ja aseman omituisuus, jossa Venäjän ammattiunionit ovat, on seuraus niistä ristiriidoista, jotka vallitsevat kohti sosialismia kulkevan kehityksen aikakautena.”

“Työmaiden hallinnolla on täysi hallintavalta ja esiintyy se täysin lojaalisena työläisten hallitukselle tähtäämällä työmaan kommersiaaliseen edistymiseen. Tässä se ei voi välttyä joutumasta jolloinkin yhteenottoihin työläisryhmien etujen kanssa. Pyrkimys työläisten tuottavaisuuden kohottamiseen, kurin voimaansaattamiseen ja tuotantokustan-

nusten halventamiseen voi usein suuntautua työläisten etuja vastaan ja siten jolloinkin aiheuttaa tyytymättömyyttä työläisissä, olkoon se oikeutettua tai ei. Tästä seurauksena syntyy taisteluita työmaiden hallintojen ja työläisten välillä.”

Näin juuri ovat suhteet missä tahansa maassa, jossa palkkatyöväestö raataa ja raataa riiston alaisena. Työläinen pitää saada tuottavaksi ja kurin alaiseksi ja tuotantokustannuksia pitää halventaa, s. o. pienentää palkkaa, riistää enemmän ilmaista työtä, muusta ei rikkauksia tule. Ja tästä lainauksesta päättäen on ammattiuonioista muodostettu siis laitoksia, jotka auttavat työnantajia tässä pyrkimyksessä. Selityksissä edelleen puhutaan samalla tavalla kuin puhuvat Yhdysvalloissa yhtiöunionismia syöttävät yhtiöt:

”Työnantajan ja palkatun työläisen välinen suhde meidän valtiossamme tekee lakot haitallisiksi molemmille, teollisuudelle ja työläisille ja siksi ovat hyödyttömiä riitojen sovitteluissa valtion teollisuuksissa. Siksi meidän ammattiuoniomme ovat hyljänneet lakkoajatusten työsuhteiden parantamiskeinona. Työn pysäyttäminen ei johda työläisten taloudellisten suhteiden parantamiseen; se heikentää valtion teollisuuden voimia ja myös niitä voimia, jotka palvelevat työläisten olosuhteiden parantamispyrkimyksiä.”

Kun edelläoleva on sanottu, siirrytään tekemään selkoa lakoista joita sittenkin Venäjällä käydään yksityisten ja valtion työmailla, vaikka mukana siellä unionit ovat lakkoajatusten hyljänneet. Syntyy mahdollisesti korpilakkoja, niinkuin A. F. of Laborin alaisten kansallisarjastöjen osastoissa. Olivatpa ne mitä olivat, niitä, nim. lakkoja on Venäjällä käyty mainitun kirjasenkin mukaan melkoisen paljon. Vuonna 1926 käytiin virallisesti ilmoitettuja lakkoja 337. Yhdysvalloissa käytiin samana vuonna virallisten tilastojen mukaan 1,035 lakkoa, siis vähemmän työläisten lukumäärään verraten. Ja Venäjällä ovat ammattiuionit virallisesti hyljänneet lakkoajatusten. Jopa nyt jotakin. Ja entäs ne työmaat, joissa nämä neljätsataa lakkoa on käyty? Ovatko ne yksityiskapitalistien työmaita, joissa unionit vielä hyväksyvät luckkataistelun?

Näistä 337:stä 1926 ajalla käydyistä virallisesti

ilmoitetuista lakoista käytiin ei enempää eikä vähempää kuin 202 hallituksen työmailla. Työläiset lakkoutuivat siis ”itseänsä” vastaan. Yksityisten työmailla käytiin samana vuonna 114 lakkoa. Miksi näitä lakkoja käytiin. Kirjasessamme esitetään taulukko, jossa osoitetaan syitä, joita ovat olleet: palkkakysymys ensimmäinen, töiden pysäyttäminen toisena, työstä poispoikminen kolmantena ja liian pitkä työpäivä neljäntenä syynä. Eivät näytä olevan sen kummempia syitä, kuin muissakaan maissa. Kuinka nämä lakot ovat päättyneet?

Mainitussa taulukossa osoitetaan tämä kahdessa osassa, ensimmäinen käsittäen ne lakot, jotka ovat syntyneet kun sopimukset ovat päättyneet ja toinen käsittäen ne lakot, jotka ovat syntyneet työläisten huonojen olo- ja palkkasuhteiden takia, sopimusten vielä voimassa ollessa. Miksi taulukot ovat täten jaetut, sitä on vaikea käsittää. Ensimmäisessä osassa on lakoista päättynyt 24.8 pros. työläisten täydellisellä voitolla, 51.5 prosenttia osittaisvoitolla ja 23.7 täydellisellä työläisten tappiolla. Toisessa osassa on lakoista päättynyt 40.3 pros. työläisten täydellisellä voitolla, 25.5 osittaisvoitolla ja 34.2 työläisten täydellisellä tappiolla, siis työnantajien voitolla.

Päätämme katsauksemme lainaamalla Kommunistisesta Manifestista seuraavan kohdan: ”Kaikki edelliset luokat, jotka ovat valtaan päässeet, ovat koettaneet jo saavutettua asemaansa varustaa pakottamalla yhteiskunnan kokonaisuudessaan alistumaan heidän omaisuussuhteisiinsa. Köyhälistö ei voi päästä yhteiskunnan tuotantovoimain herraksi muuten kuin hylkäämällä oman entisen omistumuotonsa ja siten kaikki muutkin entiset omistumuodot. Heillä ei ole mitään omaa, mille hankkia varmuutta ja varustuksia; heidän tehtävänsä on hävittää kaikki yksityisen omaisuuden takeet ja vakuudet.

”Kaikki edelliset historialliset liikkeet ovat olleet vähemmistöjen liikkeitä taikka vähemmistöjen etuja tarkoittavia. Köyhälistön liike on äärettömän enemmistön itsetietoinen liike äärettömän enemmistön eduksi. Köyhälistö, yhteiskuntamme alin kerros, ei voi nousta liikkeelle, ei voi kohota muuten kuin että sen hartioilla lepäävät viralliset yhteiskunnan kaikki kerrokset lentävät ilmaan.”